

Основною метою діяльності Калинівського районного центру соціальних служб для сім'ї дітей та молоді є здійснення соціальної підтримки сімей, які опинилися в складних життєвих обставинах.

Улітку цього року перед фахівцями із соціальної роботи було поставлено завдання проінспектувати сім'ї, в яких проживає молодь з інвалідністю з 18 до 35 років, а також забезпечити надання спектру соціальних послуг відповідно до потреб кожної людини.

Під час відвідання цих сімей фахівців приємно вразило те, що багато молоді з інвалідністю навчається, працює, бере активну участь у суспільному житті. Вони створюють свої сім'ї, виховують дітей, займаються господарством.

Дуже вразила історія сім'ї, яка виховує сина, хворого на органічне ураження ЦНС внаслідок перенесеного менінгококового енцефаліту.

Ігор народився здоровим. Сім'я на той час мешкала на Камчатці. Батьки раділи, що у них підрастає троє діточок. Та раптово хлопчик захворів, піднялась температура, головний біль, його госпіталізували до лікарні та діагностували менінгококовий енцефаліт. Дитину вдалося врятувати, але хвороба дала ускладнення на ЦНС.

Проживаючи на Камчатці дитина отримувала відповідне лікування та проходила реабілітацію, батьки відчували підтримку з боку лікарів та хотіли всіма силами покращити стан сина. Однак під час розпаду Радянського Союзу сім'я була змушена повернутись в Україну, до рідної Калинівки. Як виявилось, вони були нікому непотрібні зі своєю бідою. Батьки зіштовхнулись із байдужістю лікарів, чиновників, і мали надію лише на себе. Кожного року вони мали проходити цілу низку лікарів, збирати документи для оформлення групи інвалідності для хворого сина.

Сумно було дивитись на матір, яка присвятила усе життя синові, не залишаючи його ні на хвилинку, адже йому потрібен цілодобовий догляд та батька, який змушений їздити до Росії по ліки для сина, так як в Україні такі ліки не зареєстровані, а без них їх син просто загине.

Батьки були здивовані, що хтось цікавиться ними, їх бідою. Батько сказав: «Ви перша, хто прийшов до нас за двадцять років. Як ви нас знайшли?»

Дуже хотілось хоча б якось допомогти сім'ї. Було з'ясовано, що батьки не отримують матеріальну допомогу по догляду за психічно хворим, на яку мають право, вони навіть не знали про неї.

Тому спільно були зібрані, та відновлені необхідні документи та подані до відділу соціального забезпечення громадян.

Нехай це невеликі кошти, але їх батьки зможуть витратити на підтримку здоров'я сина.

На жаль, сьогодні багато категорій населення не знають про пільги, на які мають право згідно чинного законодавства. Багатодітні сім'ї не оформляють посвідчень та не користуються пільгами, які дають ці посвідчення, не знають про допомогу і малозабезпечені родини, одинокі матері. Є сім'ї, які просто не можуть через зайнятість вистояти у чергах під дверима кабінетів, та не сподіваються, що отримають допомогу.

З усіма своїми проблемами можна звернутись до центрів соціальних служб, що є у кожному районі, та фахівців із соціальної роботи, які працюють на території сільських та селищних територіальних громад.

Чужих дітей не буває.

Дитинство...Хто із нас подумки не повертається в цю прекрасну і неповторну пору нашого життя? Ми із задоволенням згадуємо дитячі роки, перші іграшки, дні народження, відпочинок із батьками, цікаві подорожі.

Часто задумуюся над тим, що із свого дитинства будуть згадувати діти із сімей, які опинилася в складних життєвих обставинах. Завжди п'яні батьки... Лайки, сварки, бійки...

Два дні, разом із дільничним інспектором та сільським головою шукали громадянку В., яка залишила двох неповнолітніх синів Р. та Б. на співмешканця, а сама захотіла «вільного життя» і уже майже місяць не з'являється дома. Знайшли в знайомих. Після довгих пояснень, роз'яснень умовили повернутися до сім'ї, дітей.

Що із свого дитинства будуть згадувати діти громадянки А., яка залишила п'ятеро дітей на бабусю без жодної копійки на проживання, а сама поїхала невідомо куди та невідомо за чим. Можливо в їхній пам'яті залишиться те, як фахівець із соціальної роботи та працівники Бершадського районного центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, служби у справах дітей оформляли їх в санаторій, збирали для них необхідний одяг, зробили все для того, щоб до них повернулася мама. Жителями села було зібрано для цих дітей матеріальну допомогу: одяг, шкільне приладдя. З якою радістю хлопчики приміряли принесений їм одяг і думала: «Як мало потрібно цим дітям для щастя». А коли діти, перебиваючи один одного, розповідали про чудовий відпочинок в санаторії, раділа разом з ними.

Пробиває душу жаль, коли спостерігаєш за умовами життя сім'ї громадянки К. Завжди брудні, немиті діти, у хаті безлад. Найменша дівчинка не набирає відповідної ваги, хворіє. Я проводжу відповідні бесіди про правила особистої гігієни, про дотримання санітарно – гігієнічних норм проживання, про раціональне харчування, необхідність лікування дочки, допомагаю в оформленні необхідних документів. Результат є. Мати стала більше уваги приділяти дітям, у них з'явився новий одяг, в будинку прибрано, найменша дочка перебуває на лікуванні в м. Вінниці. «Як це я могла раніше жити в такому бруді» - дивується Л.

Дзвонить телефон. Піднімаю слухавку. Жінка – інвалід, мати неповнолітньої дитини каже, що в неї виникли проблеми, просить прийти. Надворі - дощ. Беру парасольку і йду майже на другий кінець села, «на яр», як кажуть у нас в селі. Іду, бо на мене чекають, на мене сподіваються. Іду, бо потрібна моя допомога, від якої, можливо, чийсь очі засвітяться радістю.

Десятник Л.П. фахівець із соціальної роботи Бершадського РЦСССДМ

У світі є Люди

Останнім часом, коли йдеш по вулиці, чи чекаєш на автобус на зупинці, невільно прислухаєшся до розмов інших людей:

- Раніше люди були привітніші, щирі, добріші.

- Раніше порядок був, а тепер кожен тільки за себе думає.

З якимись твердженнями погоджуєшся, з якимись подумки сперечаєшся.

Проте, віднедавна, з одним із тверджень можу сперечатись не тільки подумки.

Працюючи на посаді фахівця із соціальної роботи Немирівського районного центру СССДМ часто зустрічаю людей, яким потрібна підтримка або допомога. Іноколи допомогти можна просто порадою, надавши потрібну інформацію. Але іноколи поради і теплого слова буває замало, як у цьому випадку.

Жителька одного з сіл Немирівського району, багатодітна мати, яка самотужки виховує 4 дітей, важко захворіла і потребувала стаціонарного лікування. Якраз у день госпіталізації я випадково зустрів її біля аптеки у Немирові, запитав про здоров'я, і чи не потрібна їй допомога. Вона сказала, що поки що все добре, будемо лікуватись.

Але на наступний день до мене телефонує її подруга і каже: «Світлана в розпачі, лікування дороге, грошей обмаль, та ще й дітей до школи збирати, до старшого потрібно в Немирівський професійний ліцей, там батьківські збори мають бути, він першокурсник».

Прийшовши до Світлани (так звати жінку), зрозумів, що ця жінка самостійна, яка звикла покладатись тільки на свої сили, і можливо, трохи сором'язлива, адже сама вона соромилась просити про допомогу. Та часу на роздуми не було, потрібно було діяти. Разом із нею склали план дій. Я пішов з її сином на батьківські збори в Немирівський професійний ліцей. Написали заяву – звернення до Немирівської районної ради про виділення матеріальної допомоги на лікування. Та залишалась головна проблема, дороге лікування... І усвідомлюючи це я сам ледве не опустил руки.

Врятувала ситуацію зустріч з власником однієї з аптек у м. Немирові. Вона зі співчуттям віднеслась до Світланиної ситуації та погодилась надавати ліки з великою знижкою. Благодійні дії цієї людини (яка зажадала залишитись анонімною, адже справжні добрі справи не робляться заради реклами) фактично дали змогу долікуватись пані Світлані, вийти із складних життєвих обставин. І вже 1 вересня Світлана змогла самостійно повести своїх діток до школи.

Тепер можу сказати впевнено, що на світі є добрі люди, котрі дбають не тільки про себе, є люди котрі зможуть допомогти в скрутну хвилину. Тому у важкий час, не потрібно сидіти склавши руки. Вихід завжди знайдеться, з будь-якої ситуації.

Фахівець із соціальної роботи

Немирівського РЦСССДМ Сергій Пелих

Не будьмо байдужими

На території одного із сіл Томашпільського району проживала родина, яка вважалася неблагополучною здавна. Мати з батьком постійно пиячили, вихованням їхніх 5 дітей займалися вчителі в школі та сусіди. Чужі люди жаліли дітей, іноді годували та їй допомагали одягом.

Час йшов, мати час від часу кидала пити, лікувалася. У п'яній бійці загинув батько. Діти, як це часто буває в таких сім'ях, вирости дружніми, трималися одне одного, як могли допомагали один одному. Діти вирости, роз'їхалися по світу. Мати дітей перенесла важку операцію та перестала пити. Але ненадовго. Пристав до неї в прийми чоловік без роботи, без постійного місця проживання і знову почалося «веселе життя». В будинку почали збиратися п'яні компанії. В будинку брудно, город занедбаний, господарства ніякого немає. Дорослий син, який на той час проживав з матір'ю не витримав і повісився. Але їй горе не зупинило матір...

У 2013 році додому повернулася ще одна донька, яка проживала в Одесі з чоловіком, виховувала трирічного сина і була вагітна. Через непорозуміння з чоловіком змушена була покинути наймане житло і повернутися в село. Як могла воювала вона з материним способом життя, намагалася вигнати співмешканця, але мати ладна була витурити дитину з хати, але не чоловіка.

Олена – так звали молоду жінку, поклеїла в одній кімнаті шпалери, пофарбувала вікна, підлогу, кошти, яких катастрофічно не вистачало, надсилали сестра з братом. Настав час пологів. Олена не мала на кого залишити старшого сина, адже мати тверезою майже не буває. На допомогу прийшов старший брат-інвалід на візку. Він сам потребує сторонньої допомоги, але приїхав доглянути племінника.

Олена народила здорового, гарного синочка. Але ні фельдшер, ні сільська рада не бажали брати на себе відповідальність за новонародженого. Адже, в будинку не було жодних умов для проживання дітей, електроенергія за борги була відключена. Не могло не турбувати і те, що в будинку постійно збиралися товариші матері «по чарці». Стало питання про тимчасове влаштування дітей до дитячого закладу. Але Олена навіть слухати не хотіла про розлуку з дітьми.

Працівники Томашпільського районного центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді вирішили питання влаштування матері з дітьми до Козятинського обласного соціального центру матері і дитини. Протягом тижня були зібрані всі необхідні документи. Хочеться зазначити співпрацю всіх структурних підрозділів району, причетних до роботи з дітьми, небайдужими виявилися підприємці та й просто громадяни району. Більшість з них йшли на зустріч, проявивши співчуття. Фахівці із соціальної роботи Томашпільського РЦСССДМ зверталися з листом до аптек, магазинів району, просили, переконували. Протягом двох днів для молодої матері було зібрано допомогу у вигляді підгузників, косметичних засобів, одягу для немовляти та старшої дитини, предметів гігієни для самої матері, ванночки. Власники автозаправочних станцій надали грошову допомогу; частина коштів була використана на дорогу, а частину вручили Олені.

Мати Олени навіть не запитала, куди відїжджає донька з дітьми, навіть не поглянула на новонародженого онука.

На даний час Олена перебуває в Козятинському обласному центрі матері та дитини, характеризується як турботлива мати. Почала спілкуватися з батьком дітей. Сподіваємося, що життя в неї складеться якнайкраще, адже вона справді на це заслуговує.

Молоде подружжя заслуговує на повагу, адже мужньо долають життєві перешкоди

Бути помічником для кожної родини, яка опинилася в складних життєвих обставинах, – завдання фахівця із соціальної роботи.

В родині К. виховується четверо дітей. Сім'я опинилася в складному фінансованому становищі, коли їх син Назар (2007 р.н.) отримав побутову травму ока, яка згодом призвела до інвалідності.

За півроку дитині зробили операцію в надії на те, що зір повернеться. Для батьків вона обійшлася майже у 20 тис. грн., а також прийшлося продати усе господарство та інше майно, без якого можна було обійтися та не залізти у борги. Позитивного результату операція не принесла, лише тимчасове покращення стану здоров'я. Тому мама знаходилась у розпачі, що робити далі, як лікувати сина, де брати кошти?

Так розповідала мама багатодітної родини під час першої зустрічі з фахівцем із соціальної роботи Козятинського РЦСССДМ Людмилою Клімовою на початку вересня 2012 року. Також жінка повідомила, що проживають у будинку померлого діда, який не мав у свій час документів на житло, а тому ніхто із дітей не вступив у право спадщини.

Отже, провівши інспектування родини, вислухавши крик душі жінки, питання про соціальну допомогу сім'ї було подано на розгляд дорадчого органу. Фахівець із соціальної роботи почала соціальне супроводження даної сім'ї.

Щоб не дати мамі впасти у відчай почали з простішого, хоча і довготривалого питання: відвідали декілька разів управління юстиції, юридичні консультації з питаннями оформлення будинку. Знайшли компетентного юриста, який узявся самостійно готувати необхідні документи.

А тим часом фахівець та мама стали шукати вихід із наступної проблеми - лікування дитини. На ту пору проходила передвиборча кампанія по виборах «нардепів» - це стало єдиною надією для усіх. Вони склали і відправили не одне звернення до кандидатів у народні депутати та відвідали не один прийом. Сім'я за цей час зробила повне обстеження сина у інституті нейрохірургії в Києві, де перший раз оперувалася дитина.

Фахівець та мама переконливо просили про допомогу у можливих спонсорів. Нарешті їх почули. Один із кандидатів після чергового прийому зглянувся та зателефонував, запросивши приїхати ще раз. Можна лише уявити почуття людей, коли вони почули фразу: «Я оплачу операцію Вашого сина». Щастю сім'ї та фахівця не було меж, адже сума вимірювалася десятками тисяч гривень.

За місяць дитину поклали в інституті нейрохірургії в Києві на операцію. Замість запланованої однієї - провели дві. Реабілітація проходила вдома, тут і стіни допомагають. Спочатку усе йшло добре. Хлопчик швидко оправився від пережитого, і була надія на часткове повернення зору. Проте хвороба не відступала. Стала стрімко розвиватись катаракта на хворому оці.

Зараз хлопчику потрібна ще одна операція із заміни хрусталика, але батьки не впадають у відчай, вони знають - світ не без добрих людей і сподіваються, що їм допоможуть.

